

úvah vyplývá závěr, že žalobce nemůže svůj žalobní nárok odvozovati ani z výnosu ministerstva železnic ze dne 29. dubna 1926 čís. 19217 pers., ani z výnosu ředitelství státních drah Praha-sever čís. 1062/I/27 — o něž žalobu opírá, ježto výnosy tyto dříve než jich mohlo býti použito na žalobce, totiž po vykonání traťmistrovské zkoušky, pozbyly platnosti.

### Čís. 12487.

**Třebaže se vypovídaný omezil na námitku, že výpověď jest předčasná, neučiniv námitku proti existenci nájemní smlouvy, nebylo přeskážky, by se soud nezabýval otázkou, zda jde vůbec o nájemní smlouvu, vzcházely-li o tom pochybnosti ze skutkového přednesu, který sám vypovídací učinil před procesním soudem na vyvrácení námitky předčasnosti výpovědi.**

(Rozh. ze dne 31. března 1933, Rv I 450/33.)

Mimosoudní výpověď z nájmu bytu procesní soud prvé stolice k námitkám žalovaného zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. **Důvody:** Žalovaný v námitkách proti výpovědi uváděl, že s předchůdci žalobcovými uzavřel dne 1. listopadu 1931 nájemní smlouvu, která byla se strany pronájemců nevypověditelná až do 31. března 1933 a že smlouva ta byla žalobcem převzata. Žalující strana proti tomu výslovně tvrdila, že nájemní smlouva vůbec nevznikla, a dále, že žalovaný při prodeji domu jen prohlásil, že by dosavad užívané místnosti pronajal za činži, která jest uvedena ve výnosové tabulce prodávaného domu, totiž za 20.000 Kč. Také v odvolání snaží se žalující strana dovoditi, že prý prvý soud nesprávně hodnotil výpovědi slyšených svědků, poněvadž by byl jinak zjistil, že žalovaný chtěl o uzavření nájemní smlouvy s žalobcem jednati teprve po uskutečnění smlouvy trhové. Logickou úvahou z toho plyne, že podle tvrzení žalující strany nebyla vůbec s vypovídaným v nájemním poměru, že vypovídaný bytu užívá bez jakéhokoliv právního titulu. Je-li tedy sama vypovídací strana toho mínění, že nájemního poměru tu není, nemůže použití ustanovení § 560 a násl. civ. ř. s., jež právě nájemní poměr předpokládají. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolání.

### Důvody:

Dovolatel míní, že odvolací soud měl se omeziti při svém rozhodování jen na námitku žalovaného, že výpověď z bytu jest předčasná, ježto nájemní smlouva do 31. března 1933 jest nevypověditelná, a že neměl se zabývati otázkou existence nájemní smlouvy, poněvadž žalovaný v tom směru neučinil námitku, a že překročil meze námitek, když při rozhodnutí vycházel z toho, že mezi stranami k nájmu vůbec nedošlo, třeba že dovolatel sám ve svém dovolání tento názor odvolacího soudu uznává za správný. Odvolací soud právem se zabýval existencí nájmu, ač žalovaná strana ji nepopírala, poněvadž pochybnost o ní vycházela ze skutkového přednesu, který sám dovolatel učinil před procesním sou-

dem na vyvrácení námitky žalované strany o předčasnosti výpovědi, neboť existence nájmu byla pro rozhodnutí sporu důležitá. Výpověď nájmu nutně předpokládá jeho existenci; kde není nájmu, není místa pro výpověď. Ke skutkovým přednesům dovolatelovým pak odvolací soud právem přihlédl a vzal je v úvahu. V souzeném sporu žalovaný sice byl omezen jen na námitky, které vznesl ve lhůtě § 562 c. ř. s., avšak dovolatel sám jako žalobce mohl podle § 179 čřs. uvést nové skutečnosti a důkazy až do konce ústního jednání, k přednesu jeho bylo přihlédnouti a musí svá vlastní tvrzení nechat proti sobě platiti a nemůže dovozovati, že soud k nim neměl přihlížeti. Výpověď jeví se neoprávněnou ať se vychází s hlediska kterékoli ze stran; s hlediska žalované strany byla by výpověď předčasnou, s hlediska dovolatelova není mezi stranami nájemního poměru vůbec.

### Čís. 12488.

**Byl-li před prvním rokem v dřívějším sporu uzavřen mezi stranami smír s tím, že první rok nebude konán, zástupce strany tehdy žalující se však přes to dostavil k prvnímu roku a k jeho návrhu byl proti žalovanému vynesena rozsudek pro zmeškání a přisouzeny žalobci útraty, — nevadí žalobě tehdejšího žalovaného na tehdejšího žalobce o náhradu oněch útrat z právního důvodu porušení smluvního závazku, překážka rozepře rozsouzené.**

(Rozh. ze dne 31. března 1933, R II 62/33.)

Rozsudkem pro zmeškání Ck II a 1127/31 byl Čeněk H. uznán povinným zaplatiti Františku K-ovi zažalovanou pohledávku a útraty sporu 989 Kč 40 h. Žalobou o niž tu jde, domáhal se Čeněk H. na Františku K-ovi zaplacení 1031 Kč 50 h tvrdě, že k rozsudku pro zmeškání Ck II a 1127/31 došlo porušením dohody s Františkem K-em, že nebude konán rok, při němž byl pak vynesena rozsudek pro zmeškání. Pohledávka v nynějším sporu zažalovaná skládala se z útrat ve sporu Ck II a 1127/31 989 Kč 40 h a z útrat trestního řízení 42 Kč 10 h. Co do 989 Kč 40 h vznesl žalovaný námitku věci rozsouzené. Procesní soud prvního stádu námitku zamítl, ve věci samé žalobu zamítl. Proti rozhodnutí prvního soudu o námitce věci rozsouzené podal rekurs žalovaný; proti výroku, jímž byla žaloba zamítnuta, se odvolal žalobce. Rekursní soud vyhověl rekursu žalovaného a odmítl žalobu o 989 Kč 40 h. (O odvolání žalobcovu se jedná v rozhodnutí čís. sb. 12.489.) Důvody: Rozsudkem pro zmeškání Ck II a 1127/31 byl nynější žalobce odsouzen zaplatiti omezenou žalobní pohledávku (jež v tomto sporu nehraje žádnou roli) a útraty 989 Kč 40 h. Tento rozsudek nabyt pravomoci, nynější žalobce útraty zaplatil, mimo to zaplatil prý ještě další útraty z trestního řízení 42 Kč 10 h, celkem 1031 Kč 50 h a domáhá se žalobou o náhradu škody zaplacení těchto 1031 Kč 50 h s 5% úroky od 1. listopadu 1931 a útratami sporu. Žalovaný stěžovatel vznesl námitku věci rozsouzené, která procesním soudem byla zamítnuta. Žalovaný toto zamítavé rozhodnutí napadá s návrhem, by bylo změněno tak, že se námitce věci rozsouzené vyhovuje a by žaloba byla odmítnuta s povinností žalobco-